

HET GEHEIME STRAND

VERONICA HENRY

Het geheime strand

Twintig jaar. Eén geheim.
Een belofte om het nooit te vertellen.

Vertaald door Marjet Schumacher

eceaan

Oorspronkelijke titel *The Secret Beach*. Orion Fiction, imprint van
The Orion Publishing Group Ltd, Londen

© 2024 Veronica Henry

© 2025 Nederlandse vertaling Marjet Schumacher / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara
Foto auteur © Howaboutdave

NUR 302

ISBN 9789046833575

ISBN 9789046833582 (e-book)

ISBN 9789046833643 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Proloog

Twintig jaar eerder

Nikki stond bovenaan de traptreden. Die waren in de meest gunstige omstandigheden al gammel, laat staan bij harde wind met praktisch horizontale regen die als speldenprikjes tegen haar oogleden voelde. Op de radio en op tv werd al de hele dag constant gewaarschuwd voor noodweer. Niemand die ook maar een greintje gezond verstand bezat, was op dit moment buiten. Je zou wel gek zijn. Misschien was ze dat ook? Dat idee had ze soms. Maar ze had hem al meer dan een week niet gezien, zo druk was het geweest, dus nu klauterde ze hier naar beneden op sneakers die weg-gleden op de natte stenen. De schalie langs de randen bood geen enkel houvast en er was niets anders om je aan vast te klampen dan een paar miezerige takken gaspeldoorn.

Toen ze daarnet uit het dorp was vertrokken, kwamen de golven al over de havenmuur, waar ze zich over de reling stortten in een spectaculair vertoon van nukkigheid. De wind gierde door de kronkelende straten alsof hij iemand op de hielen zat, meedogenloos en ongenadig, onder schel gekreun. Speedwell zette zich schrap, winkels gingen vervroegd dicht, er lagen zandzakken voor de deuren en auto's werden bij de rand van de kade vandaan gereden. Iedereen wist wat hem of haar te doen stond. Niemand negeerde de waarschuwingen.

De mensen zagen augustus vaak ten onrechte aan voor een heerlijk zonnige maand met hoge temperaturen, maar augustus kon ook de vreselijkste stormen brengen, plotseling en onverwacht. Morgen zou het ongetwijfeld zijn alsof er niets was gebeurd. De zon zou zich weer laten zien en de zee zou kalm en nonchalant zijn. De toeristen zouden tevoorschijn komen, gretig om eropuit te

trekken na een dag lang binnen zitten met legpuzzels en vakantielectuur. De kassa's zouden weer vrolijk rinkelen: ansichtkaarten en fudge en ijsjes.

Maar vandaag raasde de storm voort.

Onderaan de trap sprong ze op het zand. De zee was troebel blauw, de kleur van een bloeditstorting, en kolkte en golfde alle kanten uit. Het water leek niet te weten waar het naartoe wilde, even gevaarlijk en onvoorspelbaar als een dronkaard rond sluitingstijd. Ze bracht een hand omhoog om over haar gezicht te vegen. Het viel onmogelijk te zeggen wat regen was, wat opspattend zout water was en wat haar tranen waren. Wanneer was ze weer begonnen met huilen? Dat moest ze niet doen. Ze moest haar emoties de baas blijven, anders zou hij haar in zijn armen nemen en de tranen weggukken en zou haar vastberadenheid afbrokkelen.

Haar besluit stond vast. Het was de oplossing met de minste nevenschade. Hij zou haar logica onmogelijk kunnen weerleggen. Soms moest je een offer brengen in het leven. Moest je doen wat nobel was.

Ze nam een hap lucht en probeerde zichzelf tot bedaren te brengen, drukte zich tegen de klifwand aan terwijl ze voorzichtig voortschufelde in de richting van de rotsen die hun schuilplaats vormden. Ze kende de kustlijn op haar duimpje, ook al veranderde die met elke wisseling van het tij, elke fase van de maan, waarbij het zand en de rotsen van gedaante veranderden en de kleuren met elkaar versmolten. Ze kende de geur, die scherpe golf zilte, brakke lucht alsof je een oester openmaakte. Het gevoel van het zand dat 's zomers je voetzolen brandmerkte in de middagzon, maar dat koud en hard als ijzer zou zijn als ze er nu op ging staan. Het lawaai van de golven: nu een dreigend bulderen, maar op een warme avond fluisterden ze zachtjes terwijl je langzaam in slaap viel. Ze probeerde niet te denken aan het feit dat dit de laatste keer was dat ze hem zo zou ontmoeten.

In het geheim.

Op hun geheime strand.

1

Nu

Spectaculair gelegen met ongeëvenaarde, schitterende vergezichten, stond er in de beschrijving. Deze voormalige kustwachterswoning aan de ruige kust van Noord-Cornwall zou de perfecte plek zijn om je in alle rust terug te trekken op een kliftop.

Het had zijn voordelen om in een klein plaatsje te wonen, zeker als je de juiste mensen kende. Toen haar vriend Joel vertelde dat haar droomhuis binnenkort op de markt zou komen, was Nikki er als de kippen bij. Ze keek toe terwijl hij de sleutels uit de zak van zijn waxcoat viste en met één dichtgeknepen oog mikte op het slot, om vervolgens zo'n rake trap tegen de onderkant van de deur te geven dat Nikki ervan ineenkromp.

'Hij klemt alweer,' zei hij. 'Die moet je vervangen door eentje van kunststof. Het komt door het zout.'

Echt niet, dacht Nikki. Dat zou totaal niet passen bij dit huis. Het was gebouwd van zachtgrijze stenen en identiek aan de drie naastgelegen huizen, met een leien dak, een uitbouw met daarin de voordeur in het midden en vier schuiframen. Boven de deur was een bovenlicht waar in zwart met gouden schuinschrift *Nummer Vier* op geschreven stond.

Het enige wat de deur nodig heeft, is een schuurbeurt en een likje verf, dacht ze. Misschien koningsblauw in plaats van het huidige groezelige wit. Ze liepen door de uitbouw met de houten banken – perfect om laarzen en schoenen onder op te bergen – en stapten rechtstreeks een grote kamer binnen. Al het meubilair was eruit gehaald en het tapijt krulde bij de randen omhoog. Nikki's handen jeukten om het omhoog te trekken, want ze kon zien dat er grenen vloerplanken onder zaten.

‘De bedrading is lang geleden volledig vervangen,’ zei Joel, en hij klikte een licht aan. ‘En de familie van de eigenaar heeft er een paar jaar geleden centrale verwarming in laten aanleggen voor hem.’

De geur van vocht suggereerde dat ze niet de moeite hadden genomen om die nog aan te zetten sinds hij was overleden. Het huis zou eenvoudig warm te krijgen zijn door een knappend haardvuur aan te steken in de grote stenen open haard. Nikki probeerde niet te glimlachen. Het was precies zoals ze had gedroomd dat het zou zijn, ook al was het de helft kleiner dan haar huidige huis. Ze had niet zoveel ruimte meer nodig. Ze hoefde niet meer op loopafstand van de school te wonen. De voordelen van een leeg nest. En er stond al een koper klaar. Joel had een hele lijst met mensen die stonden te trappelen om onroerend goed te kopen in Speedwell. Alle seinen stonden op groen.

Een toeg gaf toegang tot een kleine eetruimte onderaan de trap, en daarachter was de keuken. Iew. Vijftig tinten bruin. Beige linoleum, kastjes van imitatie-mahoniehout, vaalgele tegels, verf in de kleur van aangebrande pap. Er was een stokoude onderbouwkoelkast en een elektrische kookplaat met spiraalbranders, van die dingen waarmee je in een grijs verleden je sigaret zou hebben aangestoken. Maar Nikki was niet uit het veld geslagen. Er stond een Everhot-fornuis waar je alleen maar een bak fornuisreiniger tegenaan hoefde te gooien. En vanuit het raam, voorbij de muur helemaal achter in de tuin, zag ze niets anders dan kilometers en kilometers tingrijze oceaan, golvend en glinsterend. Wie maakte zich nou druk om lelijke oude keukenkastjes als je dit uitzicht had?

Ze moest en zou het hebben.

Ze zei tegen zichzelf dat ze niet te enthousiast moest worden. Dit huisje zou niet te versmaden zijn voor mensen die op zoek waren naar een vakantiehuis. De vraagprijs was gewoon een lokkertje om mensen letterlijk over de drempel te trekken.

‘Handig toilet.’ Achter in de keuken wipte Joel de grendel van een deur die was gemaakt van rabatdelen omhoog zodat er een

roze wc-pot zonder zitting zichtbaar werd. De stank suggereerde dat de eigenaar niet bepaald trefzeker had weten te mikken.

‘Die zal eruit moeten,’ zei Nikki. ‘Dan is het de perfecte provi-siekast.’ Ze zag houten planken voor zich met daarop al haar voor-raden in keurige rijtjes.

Joel deed glimlachend de deur dicht. ‘Zullen we boven gaan kijken?’

Ze liepen de smalle houten trap op. Er waren twee grote slaap-kamers, één kleine, plus een badkamer met een compleet avocado-groene inrichting en dito tegels tot aan het plafond.

‘Kijk maar even rustig rond,’ zei Joel, en hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en begon door zijn mailtjes te scrollen.

In de achterste slaapkamer drukte Nikki haar hoofd tegen het raam. Van hierboven was het uitzicht nog veel spectaculairder, een zilveren tapijt dat zich tot in het oneindige uitstrekte. Haar blik dwaalde omlaag naar de tuin. Een onaangeroerde wirwar van gras en bramen, een kale waslijn die in het midden was doorgezakt. Een stapelmuur markeerde de erfgrens en daarachter, aan de andere kant van een stel struiken, lagen de treden waar ze talloze keren vanaf was gelopen. Onderaan, omringd door rotsen die hoog bo-ven je uit torenden, lag een strand dat bestond uit miljoenen en miljoenen verpulverde schelpen en bij de plaatselijke bevolking bekendstond als Devil’s Cove. Bij Nikki en haar vrienden had het in hun tienerjaren bekendgestaan als het geheime strand. Af en toe veroorzaakten winterse stormen een soort aardverschuiving en dan brokkelden de treden af, om zich vervolgens geleidelijk op-nieuw te vormen. Je had lef en doorzettingsvermogen nodig om langs die treden naar beneden te lopen, maar het was het waard.

Ze voelde een vlag van opwinding bij de gedachte om zo dicht bij de plek te zijn die zo’n belangrijke rol had gespeeld in haar leven, maar ze zei tegen zichzelf dat ze rustig moest blijven. De kans was klein. Haar zakken waren een stuk minder diep dan die van som-mige anderen.

Ze wierp een blik op de tuin van de burens. Die was het tegen-overgestelde van een overwoekerde wildernis en ingericht met

tegels van kalksteen, witte kiezels en een teakhouten terras, met hier en daar toefjes zachte grassen die ruisten in de bries. Naast de erfmuur lag een verhoogd terras dat werd afgeschermd door een rij zwarte bamboe, en op de verhoging prijkte een houten hottub. Stel je voor dat je daar op een donkere avond naar de sterrenhemel zat te staren.

Ze verliet de kamer en ging op zoek naar Joel.

‘Wie woont er hiernaast?’

Joel rolde met zijn ogen. ‘Mensen uit Londen. Ze verhuren het huis als vakantiewoning,’ zei hij. ‘Ze zullen er wel bakken met geld aan verdienen.’

Nikki ging er niet op in. Ze verdienden allemaal aan de mensen van buitenaf. Zelfs Joel – of je zou kunnen zeggen: Joel in het bijzonder, als makelaar – maar de lokale bevolking had de gewoonte om over hen te klagen. Nikki probeerde er niet aan mee te doen. Ze had zelf beslist goed geboerd dankzij hen. Als weddingplanner bestond het merendeel van haar klanten uit mensen van elders die droomden van een bruiloft aan zee. Je beet niet in de hand die je voedde.

Ineens voelde ze zich mismoedig, wetende dat het feit dat je enorme bedragen kon verdienen door een dergelijk huis te verhuren als vakantiewoning zou betekenen dat het waarschijnlijk voor haar neus zou worden weggekaapt door een investeerder. Heel even wenste ze dat ze zichzelf niet had gekweld door het te gaan bezichtigen. Het was alles wat ze ooit had gewild. Elke keer dat ze de trap treden af was gelopen naar het geheime strand, al sinds haar middelbareschooltijd, had ze naar deze huisjes gekeken en bij zichzelf gedacht: óóit. Lag het echt binnen handbereik?

Waarom niet? Ze werkte hard. Spaarde ijverig. Zij verdiende het net zozeer om hier te wonen als wie dan ook. En dit was ‘haar tijd’, zoals dat heette. Ze dacht aan haar lieve Bill, schommelend in een hangmat op Bali, werkend op zijn laptop, helemaal in zijn nopjes. Ze zou er alles voor overhebben om haar zoon weer thuis te hebben, maar ze aanvaardde dat hij had moeten uitvliegen. En dit zou haar beloning kunnen zijn, de pleister op de wond dat ze hem was

kwijtgeraakt aan een tropisch paradijs. Hij zou nog wel geregeld zijn gezicht laten zien, dat sprak vanzelf, maar ze kon tot die tijd niet doodleuk gaan zitten wachten tot hij weer opdook. Ze moest een nieuwe toekomst creëren voor zichzelf. Kon een huis een persoon vervangen? Waarschijnlijk niet. Toch was ze verliefd geworden op dit huisje en het gevoel dat het haar gaf.

Ze was verliefd op de manier waarop het zilverachtige licht van de zee in alle hoeken kroop.

Ze was verliefd op het trotse air dat het had, ook al was het hier en daar een tikkeltje afgeleefd.

Ze was verliefd op het huis omdat het nu al voelde als een thuis.

Ze besepte dat Joel naar haar stond te kijken.

‘Als je het hebben wilt, is het van jou,’ zei hij.

‘Wat?’ Ze wist niet zeker of ze hem wel goed had verstaan.

‘De verkopers hebben gezegd dat hun vader graag wilde dat het naar iemand van hier zou gaan. En ze willen er snel vanaf.’ Hij spreidde zijn handen. ‘Ik kan ze bellen en zeggen dat het rond is als je de vraagprijs biedt.’

‘Ze zouden er waarschijnlijk meer voor kunnen krijgen.’ Echt niet te geloven dat ze dat had gezegd.

‘Misschien,’ zei Joel. ‘Maar hij heeft al zijn geld nagelaten aan goede doelen, dus het kan ze niets schelen.’

‘O.’

‘Een deel gaat naar de reddingboot.’ Joel wist dat dit veel zou betekenen voor Nikki. Ze was immers een van de bemanningsleden en de reddingboot was in grote mate afhankelijk van donaties en schenkingen.

Haar hart bonsde. Ze had niet gedacht dat ze een kans maakte, maar nu het binnen handbereik lag, voelde ze zich een beetje overweldigd. Ze moest ervoor gaan. ‘Absoluut. Ik bied de vraagprijs. We hebben een overeenkomst.’

Ze stak haar hand uit. Joel glimlachte en ze schudden elkaar de hand. Ze kenden elkaar al heel lang. Hij had twee klassen lager gezeten op school; voetbalde samen met haar broer Graham. Het bedrijf van haar familie, North Property Management, onderhield

zijn huurwoningen altijd en kon dingen vaak op korte termijn voor hem in orde maken, dus ze wist dat hij zou zorgen dat deze overeenkomst er kwam.

‘Vind je het goed als ik nog even in de tuin rondkijk?’

‘Blijf zolang je wilt. Wat mij betreft, is het huis nu van jou.’

Ze wist dat Joel tevreden terug zou gaan naar kantoor. Een korte keten zonder complicaties was goud waard. En als het een beetje meezat, zou zij nog voor de zomer haar intrek kunnen nemen in kustwachterswoning Nummer Vier.

2

Nikki liep om de zijkant van het huis heen, duwde tegen het piepende oude hek en liep door het lange gras. De zeelucht stormde opgewonden op haar af, alsof ze het nieuws net had gehoord. Ze ademde haar in, de zilte bries die over de rotsen vol zeepokken kwam aanwaaien. In Speedwell was de lucht doortrokken van de geur van diesel en vis van de schepen in de haven; van patat die werd gefrituurd en koffie die werd gebrand. Hier, amper vierhonderd meter verderop langs de kust, waren de windvlagen die vanaf de Atlantische Oceaan kwamen binnenwaaien puur en onbezoedeld, op een flauwe zweem van zeewier na.

Midden tussen het doorgeschoten gras zag ze lichtgele sleutelbloemen staan, witte narcissen en een zee van krokussen, en ze voelde een golf van verdriet voor degene die ze ooit had geplant. Diens hart moest elk voorjaar net zo zijn opgeleefd vanwege hun komst als het hare nu deed.

Heel even vroeg ze zich af of haar overeenkomst met Joel een droom was geweest. Het gebeurde niet elke dag dat datgene waar je naartoe had gewerkt waarheid werd. Ze hunkerde nu al een tijdje naar zeegezichten en soelaas – geen isolement, maar de mogelijkheid om op zichzelf te zijn en van haar eigen gezelschap te genieten en te kunnen kiezen wanneer ze andere mensen wilde zien. Ze leidde een druk bestaan, hoe je het ook wendde of keerde, en het leven in een klein plaatsje betekende dat iedereen alles van je wist. Vaak voordat je het zelf wist.

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en drukte op de FaceTime-knop terwijl ze controleerde of er voldoende signaal was. Ze kon nog steeds niet bevatten dat ze Bill in Bali kon zien met een

druk op de knop, hoewel hij aan de andere kant van de wereld zat. Het was daar nu vroeg in de avond, dus hopelijk zou ze hem te pakken krijgen.

En ja hoor! Daar was hij. Haar hart maakte steevast een sprongetje wanneer ze zijn glimlachende gezicht zag, het evenbeeld van dat van zijn vader.

‘Hé, mam!’

Hij droeg een mouwloze top, zijn armen waren boterbabbelaarbruin en zijn haar reikte tot bijna op zijn schouders. Waarschijnlijk stond hij op het punt om de deur uit te gaan naar een of andere strandtent. Hij was een digitale nomade en deed waanzinnig slimme dingen op zijn laptop vanuit een land waar hij de hele dag teenslippen kon dragen en in een hangmat kon liggen schommelen. Oftewel: een keuze die snel gemaakt was.

‘Raad eens wat ik net heb gekocht!’

‘Heb je het?’

Ze hield twee gekruiste vingers omhoog voor de camera en draaide de telefoon toen om zodat Bill het uitzicht kon zien.

‘Dit is de volgende keer dat je thuiskomt het uitzicht vanuit je slaapkamer.’

‘Dat is echt te gek, mam.’

‘Hij is veel kleiner dan je oude slaapkamer.’ Het baarde haar nog steeds zorgen. Ze wisten allebei dat hij geen eigen plekje meer nodig had, maar als moeder voelde het contra-intuïtief om de slaapkamer van je kind weg te doen, dus ze zou die kleine derde kamer voor hem reserveren. Ook al wist ze dat het onwaarschijnlijk was dat hij permanent naar huis zou komen. Het enige wat je in dit stadium van het leven van je kinderen nog kon verlangen, was dat ze veilig en gezond en gelukkig waren, en Bill was al die dingen. In eerste instantie had ze zich zorgen gemaakt omdat hij niet was gaan studeren, maar nu moest ze toegeven dat hij zijn zaakjes goed voor elkaar had. Het had geen zin om haar leven nog langer in te richten rondom het zijne. Het was een raar gevoel. Bitterzoet. Vrijheid tegen een prijs.

‘Vergeet niet dat ik mijn kamer bij papa nog heb. Als ik maar ergens kan pitten wanneer ik bij jou ben.’

‘Dat kun je zeker.’ Ze wist nu al dat ze de kamer met veel zorg zou inrichten, al zou hij er maar een paar dagen per jaar slapen. Dat heette moeder zijn. ‘Alles goed daar?’

Hij stak een duim naar haar op. ‘Top.’

Meer zou ze niet krijgen. Waarschijnlijk wilde ze ook niet te veel weten. Ze drukte een kus op haar vingertoppen, blies hem die toe en zwaaide even.

‘Later, mam.’

En weg was hij. Ongetwijfeld vertrokken voor een drankje met een of ander meisje met lange ledematen en ingewikkelde, gedetailleerde tatoeages. Hij bofte maar.

Ze waadde door de tuin, klauterde over de muur helemaal achterin en liet zich toen zakken op het pad dat er achterlangs liep. Ze zette koers naar het westen, weg van de huisjes, tot ze bij een kleine opening in de dikke heg kwam. Als je niet wist dat die er zat, zou je haar over het hoofd zien, want er was niets wat duidde op de magische plek die eronder lag.

Ze baande zich een weg door de opening heen en taxeerde de staat waarin de treden verkeerden. In de loop van de winter zou er van alles mee gebeurd kunnen zijn, maar in haar vakkundige ogen leek het wel te doen. Je moest zeker zijn van je stappen en geen hoogtevrees hebben om naar beneden te klauteren, want het was een steile afgrond en de treden waren amper diep genoeg om een schoen op te kunnen neerzetten. Maar ze had het al zo vaak gedaan dat ze de kunst beheerste om haar voet stevig in het midden neer te planten en niet naar beneden te kijken.

Ze was nog maar net aan haar afdaling begonnen of de wind begon op haar in te beuken, niet langer de vriendelijke bries waarvan ze had genoten in de tuin. En toen ze beneden aankwam, zag ze dat de golven wild waren – het was vloed, dus er was maar een smal reepje strand over. Zo stond ze daar, ademloos van haar klauterpartij, opgezweept door haar omgeving. De donkere leisteen van de kliffen, het bleke natte zand, het staalgrijs van de zee met daarop helderwit schuim. Ze was als gehypnotiseerd door het aanzwellen van de golven en hun grillige karakter. Het zou on-

nozel zijn om te denken dat je ze kon doorgronden. Je was nooit veilig.

Dat wist zij als geen ander.

In de zomer was de zee altijd loom en verlokkelijk, het water jadegroen en het strand pastelroze, verwarmd door de zon. Dan was deze kleine inham een heerlijk toevluchtsoord voor iedereen die hierheen durfde af te dalen. Je kon je er de hele dag ongezien schuilhouden. Nikki herinnerde zich lange hete zomers, zeulen met een rugzak vol blikjes cider en broodjes ham en zonnebrandcrème, gehavende Jackie Collins-paperbacks en een draagbare cd-speler. Het was de tijd en plek waar ze zich het gelukkigst had gevoeld, want alles had destijds zo simpel geleken. Haar vrienden en zij hadden liggen zonnebaden en gezwommen en gedanst tot de zon onderging en er alleen nog een veeg verbrand oranje achterbleef over de hele breedte van de horizon. Ze herinnerde zich stevige gebruide huid en sproeten en zilte haren; onbezorgd gelach en geen enkele andere verantwoordelijkheid dan de volgende ochtend op tijd opstaan om naar school of je werk te gaan.

En ze huiverde bij de herinnering aan een andere periode dat dit haar toevluchtsoord was geweest. Koude handen, witte wolkjes ijzige adem, een gedeelde fles sterke brandewijn. Haar hoop die werd aangewakkerd en vervolgens te pletter sloeg als de zee tegen de kliffen. Een storm van emoties: blijdschap en wanhoop, hartstocht en ronduit afgrijselijke, oneindige twijfel. Nikki, anders altijd zo zeker van haar zaak, was verlamd geweest door haar onvermogen om te kunnen zeggen wat het juiste was om te doen. En uiteindelijk had ze geweten dat weglopen het juiste was. Maar het was al te laat geweest.

Met een ruisend geluid kwamen de golven naar haar toe, knabbelend aan haar gympen. Ze danste erbij vandaan en sprong toen op de vlakke rots waar ze hun blikjes en flesjes vroeger altijd op uitstalden – een geïmproviseerde toog. Ze spreidde haar armen en liet zich geselen door de wind. Ze ging niet piekeren over het verleden. Ze had een succesvol bedrijf, een zoon die zijn eigen weg

aan het zoeken was in het leven en ze had nu ook het huis waar ze een eeuwigheid op had gewacht.

‘De wereld ligt aan mijn voeten!’ schreeuwde ze. Ze hoopte maar dat er niemand naar haar keek, want ze zag er vast uit als een krankzinnige, zoals ze hier stond te krijsen als een furie. Maar de wereld lag echt aan haar voeten, eindelijk. En nu was het aan haar om alles eruit te halen. Echt alles.

Iets meer dan twee maanden later, op een heldere ochtend in mei met een aangename bries, overhandigde Joel Nikki een set sleutels en een rieten welkomstmand met scones, frambozenjam en *clotted cream*.

‘Het is waarschijnlijk wel het laatste waar je op zit te wachten,’ zei Joel. ‘Maar ik geef ze aan al mijn klanten. Om hen er vervolgens aan te herinneren dat ze in Devon eerst de cream doen en in Cornwall eerst de jam.’

Speedwell lag precies op de grens. Het plaatsje zelf lag in Cornwall, maar een kleine kilometer verderop aan de kust stapte je het noorden van Devon binnen. Dus nergens was de cream-of-jam-discussie verhitte dan hier.

Nikki stopte de scones in haar fietsmand. ‘Het kan mij niet schelen wat er als eerste op gaat,’ zei ze grijnzend. ‘En bedankt, Joel. Ik weet dat je enorm hebt geholpen om dit voor elkaar te krijgen.’

‘En de mensen maar zeggen dat makelaars het schuim der aarde zijn.’ Joel grijnsde en hief zijn hand op.

Nikki sloeg er triomfantelijk tegenaan. Er zou een fles champagne zijn kant op gaan bij wijze van bedankje.

Ze stopte de sleutels in haar zak en scheurde toen als een gek het dorp uit op haar e-bike, de heuvel op, over de kronkelende weg die de kustlijn volgde. Toen de huisjes in beeld kwamen, voelde ze een golf van opwinding. Dezelfde verwachtingsvolle opwinding die ze vroeger als tiener altijd voelde bij het vooruitzicht van een hele middag plezier en lachen en muziek met haar vrienden, terwijl ze zich afvroeg wie er allemaal zouden zijn en wat er eventueel zou

gebeuren. Ze reed van de weg af, het grindpad op dat voor haar tuin lag. Haar tuin, haar tuinpad, haar voordeur.

Het huisje stak fris af tegen een lichtblauwe hemel en de zon gaf de grijze stenen een zachtere uitstraling.

De bries was een lichtvoetige dans die geurde naar zilt water en iets kruidigs. Nikki bleef even staan kijken naar het VERKOCHT-bord, vervuld van trots omdat ze de moed had gehad om dit risico te nemen. Ze kon nog steeds niet echt geloven dat het huis van haar was toen ze de sleutel in het slot stak en met ingehouden adem de deur openduwde. Stel nou dat het een vreselijke vergissing was geweest?

Het was nog mooier dan in haar herinnering. Het zonlicht reikte tot in elke hoek en in plaats van eventuele tekortkomingen te accentueren, leek het ze juist te temperen. Terwijl ze door de kamers liep, meende ze het huisje een zucht van verlichting te voelen slaken. Ze beeldde zich in elk geval in dat het zei: hier is degene die me zal koesteren. En dat zou ze ook doen. Haar handen jeukten om aan de slag te gaan, en ze zou beginnen met het tapijt dat ze al direct op de dag dat ze het huis was komen bezichtigen had willen lostrekken.

Er stond al een puincontainer op de oprit met het logo van North Property Management op de zijkant. Haar broer Graham had die daar afgeleverd, en later zou hij wat van haar meubels komen brengen in een van de busjes van het bedrijf. Het merendeel van haar spullen stond in de opslag. Voorlopig had ze alleen maar een bed nodig, een tafeltje en stoelen en een fauteuil waar ze aan het eind van een lange dag in kon neerploffen. Ze zou hier kamperen terwijl ze bezig was met de verbouwing, in de veilige wetenschap dat haar moeder wel een bed voor haar zou hebben in haar ouderlijk huis, Mariners, als het stof en de viezigheid haar te veel werden.

Ze gooide de achterdeur open en keek naar buiten in de van dauw doordrenkte tuin. Die was nog wilder dan de vorige keer, een wirwar van groene ranken met hier en daar een vleugje kleur. Achter de wirwar lag de glazige zee. De aanblik daarvan ging haar nooit

vervelen, alle verborgen diepten en gedaanteverwisselingen en veranderende stemmingen, als een filmster met een miljoen vermommingen. Maar er was nu geen tijd om daarover te gaan zitten dagdromen. De zee ging nergens naartoe en er was werk aan de winkel.

Twee uur later zou Nikki een stel vuilniszakken naar de puincontainer. Hoewel het huis was leeggehaald, was er allerlei troep waar ze vanaf moest: groezelige vitrage die van de ramen moest worden gehaald, stukken oud tapijt rond de wc-pot, lagen krantenpapier op de planken van een van de keukenkastjes. Terwijl ze zich door het huis heen werkte, begon ze het te doorgronden: welke kamers het beste uitzicht hadden en het meeste licht. Ze begon voor zich te zien hoe ze erin zou kunnen wonen en waar al haar bezittingen zouden komen.

Terwijl ze de vuilniszakken over de rand van de container smeed, zag ze dat er een stationwagen was gearriveerd en voor de deur van het buurhuis geparkeerd stond. Een grote oude zilvergrijze Saab met de kofferbak open, propvol spullen. Waarschijnlijk vakantie-gangers. Ze moesten wel minstens twee weken blijven, afgaand op de hoeveelheid spullen die ze bij zich hadden. De voordeur stond open en ze gluurde naar binnen om te kijken of ze iemand zag, maar er was geen enkel teken van leven. Totdat er een bruine schicht uit het huis naar buiten stook, rechtstreeks naar het piepkleine stukje grasveld voor haar huis – hun voortuin was bestraat met onberispelijke kalksteen – om daar een flinke hoop te gaan zitten draaien.

‘Foei!’

De hond keek onbeschaamd naar haar op. Hij had lange poten, een mooie kop en een ruwe vacht. Ze had geen idee wat voor ras het was, maar hij zag er heel mooi uit, en ondanks zijn wangedrag was ze wel gecharmeerd van hem. Het was niet zijn schuld dat zijn baasje hem niet in de gaten hield.

Ze liep naar binnen om een plastic zakje te pakken, raapte de aanstootgevende hoop op en beende toen naar de openstaande deur.

‘Hallo!’ riep ze, terwijl ze op het smaakvol geschilderde hout